

Ovaaltje

Ik weet niet precies waar ze 'm vandaan hebben gehaald. Maar ineens was die er, de Volkswagen Kever. Onze allereerste auto. Mijn ouders schaften hem aan in 1964. Tot dan reden ze een Sparta brommer. Daarop zat ik dan, tussen mijn vader en moeder ingeklemd, als we in het pikkedonker van Zundert naar Etten-Leur reden. Door het landgoed de Pannenhoef, via Sprundel, zo binnendoor naar het terrein van de Isoverbel, met als eindbestemming de Lage Donk, waar mijn opa en oma Voermans woonden. Minstens

een keer per week kwamen we daar. Familie zocht elkaar op. Dat was de gewoonste zaak ter wereld. Veel weet ik niet meer van die ritten - ik was echt heel klein - maar wat ik me wel lijkt te kunnen herinneren is dat het altijd zo aardedonker was onderweg. Weinig lantaarnpalen, donker dat echt donker was. Bang makende duisternis. Het snerpen van het motortje en de hele kleine baan van licht uit de koplamp, die we dan maar zo een beetje slingerend volgden, zonder werkelijk veilig ver vooruit te kunnen zien.

Zwart, mooi gitzwart, zwart als de nacht was ook die nieuwe Volkswagen. Het was een zogenaamd ovaaltje met een - volgens folders - een panoramisch uitzicht naar achteren. Bij ons in de straat waren we een van de eersten met een echte auto. Mijn vader ten voeten uit: techniek, innovatie, dat vindt en vond ie mooi. Ik vergaapte me werkelijk aan die auto. Een ongelooflijke luxe. Uit het portier floepende richtingaanwijzers. Met dat mooie hoestende geluid van de 1200 boxermotor, die van een moeilijk thuis te brengen bescheiden zelfvertrouwen ronkte. Een uiterst regelmatig, naaimachineritme dat met iedere zuigerslag verkondigde dat deze motor nooit zou verzaken, je nooit zou laten zitten. Holder tractors hadden dat ook. Het kalme vertrouwenwekkende ritme van mijn jeugd: er werden kernbommen gebouwd, versjouwd en bijna afgevuurd (Cuba crisis), de wereld stond op veel plaatsen in brand, maar het stond eigenlijk wel vast dat er niets fout kon gaan. Tja, voor mij, voor ons althans.

Met die auto kwam de wereld binnen bereik. Een dagje naar Zeeland, geen probleem meer. De intocht van Sinterklaas in Haarlem, huppete. Naar de motor- of autocross. We deden echt mee. En altijd kwam je thuis. Het leverde ook de grondstof voor allermooiste herinneringen. Klein, drie jaar (circa 1964). Laat naar huis en mijn vader die voorin oud Nederlandse liedjes zingt ('een karretje op de zandweg reed, de weg was donker de weg was breed, de voerman lag te slapen...'). Mijn vaste stek was het kattenbakje achterin. Lekker op mijn rug, rijdend door de nacht, kijkend door dat ovale ruitje. Maar al was ik klein, en al is het geheugen onbetrouwbaar, wat ik zeker wet en nooit ga vergeten is het

schijnsel van het licht van de koplampen tegen het dichte bladerdek gewelf van de verstrengelde eiken op de Rucphenseweg en de Professor Van der Hoevenstraat in Zundert. Dat intens en gewelf van een Het was niet onderweg en dat -ook nooit meer

bladerplafond was feëriek verlicht als het gotische kathedraal. langer donker zou het - zo voelde het worden.